

De fire vindes sang

Når fuglene stiger på vingerne brat,
når natten bli'r dag, eller dagen bli'r nat,
når tiden står stille – da vandrer jeg op
og lytter til vinden fra bjergenes top.

Jeg lytter til vinden, der hvisker fra nord,
fra landet, hvor sagafolksbørnene bor,
den synger om broderånd, hjerternes tø,
den synger om frygt, der må visne og dø.

Jeg lytter til vinden, der bølgler fra syd
og sender sin varme som gloende spyd,
den synger om tørke og suk efter vand,
om solen, der brænder i ørkenens sand.

Jeg lytter til vinden, der danser fra øst
til dragende sang med årtusinders røst
om solen, der tænder i hjertets juvel
et brændende håb om en jord, der er hel.

Jeg lytter til vinden, der hvirvler fra vest,
en mægtig og stormende, susende blæst,
den synger om ungdom, forandringens lyst,
om havet, der skyller mod fortidens kyst.

Så vandrer jeg stille fra bjergene ned,
hvad vindene sang for mig, bærer jeg med,
en nynnende brise, en firstemmig klang
vibrerer i hjertet som vindkorsets sang.